

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Petra Šuránka a Davida Hipšra ve věci žalobkyně: **mjr. Ing. R. M.**, zastoupené advokátem Mgr. Janem Vargou, sídlem Fügnerovo náměstí 3, Praha 2, proti žalované: **ministřině obrany**, sídlem Tychonova 1, Praha 6, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2023, č. j. 14 Ad 7/2022-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předcházející řízení

[1] Žalobkyně v pozici vojáka z povolání prodělala ve dnech 4. 1. 2009, 13. 9. 2011 a 19. 3. 2018 služební úrazy pravé nohy (pády při chůzi), v jejichž důsledku se u ní projevila poúrazová nestabilita pravého a (posléze v důsledku přetěžování) i levého kolenního kloubu. Dne 10. 6. 2021 požádala podle § 116 odst. 1 písm. d) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném do 31. 11. 2022 (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) nad rámec již dříve přiznaného odškodnění o přiznání náhrady

škody na zdraví sestávající z různých částek, a to včetně náhrady ztížení společenského uplatnění ve výši 50 000 Kč ohodnocené pod bodem 2 v posudku Vojenského ústavu soudního lékařství Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha (dále jen „VÚSL“) č.p. 6/2021-dopl. ze dne 25. 5. 2021 vypracovaném MUDr. Zdeňkem Šňupárkem (dále jen „doplňující posudek VÚSL“) 200 body s popisem *poúrazová nestabilita pravého kolenního kloubu lehkého stupně* a odkazem na položku 9.19 přílohy č. 3 k vyhlášce č. 346/2015 Sb., o postupu při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění vojáků, ve znění účinném do 11. 8. 2023 (dále jen „vyhláška“). V posudku se uvádělo, že se jedná o doplnění hodnocení ztížení společenského uplatnění na základě vyšetření pravého kolenního kloubu magnetickou rezonancí dne 7. 9. 2020 (MUDr. E.) a nových ortopedických vyšetření ze dne 3. 7. 2020 (MUDr. S.) a ze dne 10. 8. 2020 (MUDr. Ž.). Dle návazného popisu se jednalo o postupně vzniklou lehkou nestabilitu pravého kolenního kloubu, jež se rozvinula na základě poúrazových změn (nedostatečnost postranních vazů při těžké poúrazové artróze kolenního kloubu, prodloužení štěpu po provedené plastice předního zkříženého vazů). Na doplňující posudek VÚSL navazoval lékařský posudek o hodnocení úrazu vojáka č. EČ00001937/2021 ze dne 2. 6. 2021 (dále jen „lékařský posudek o hodnocení úrazu“) vystavený MUDr. K. z Centra zdravotních služeb Hradec Králové, který pod diagnózou *Jiné poruchy kloubů nezařazené jinde* a číslem položky 9.19 potvrzoval bodové ohodnocení ztížení společenského uplatnění podle vyhlášky 200 body. Žádost byla potvrzena též řadou lékařských zpráv.

[2] Náčelník Generálního štábu Armády České republiky (dále jen „náčelník GŠ“) se dne 22. 6. 2021 obrátil na primáře VÚSL mj. s pochybností, zda shora uvedené hodnocení je hodnocením nového ztížení společenského uplatnění, nebo jde jen o zopakování hodnocení, jež bylo obsaženo již v posudku VÚSL č. p. 96/2019 ze dne 13. 2. 2020 (dále jen „původní posudek VÚSL“). Již v něm totiž bylo na str. 3 konstatováno, že hodnocení ztížení společenského uplatnění ve vztahu ke služebním úrazům pravého kolenního kloubu ze dne 4. 1. 2009 a 19. 3. 2018 lze provést doodškodněním zhoršení zdravotního stavu pravého kolenního kloubu ve smyslu vzniku nestability (viklavosti) při nedostatečnosti postranních vazů položkou 9.19 – *poúrazová nestabilita pravého kolenního kloubu lehkého stupně* – 200 bodů.

[3] Primář VÚSL dopisem č. p. 30/2021 ze dne 8. 9. 2021 (dále jen „sdělení primáře“) mj. sdělil, že hodnocení zhoršení zdravotního stavu pravého kolenního kloubu potvrzeného lékařskou zprávou ze dne 2. 12. 2019 (MUDr. J.) položkou 9.19 a 200 body v původním posudku VÚSL i doplňujícím posudku VÚSL představuje totéž hodnocení, které je možné zohlednit pouze jedenkrát. Žalobkyně také podstoupila dne 10. 12. 2020 implantaci totální endoprotézy pravého kolenního kloubu a dne 19. 2. 2021 další operační zákrok (redres) na tomtéž kloubu, ale případné funkční omezení v rámci ztížení společenského uplatnění bude možné ohodnotit až po ustálení zdravotního stavu nejdříve po jednom roce, tj. v únoru 2022.

[4] Žalobkyně v řízení předložila znalecký posudek vypracovaný dne 14. 6. 2021 MUDr. Zdeňkem Šňupárkem (dále jen „znalecký posudek“), který v něm z pozice znalce na požadavek vyčíslení míry ztížení společenského uplatnění v důsledku poškození

pokračování

zdraví při služebních úrazech ve dnech 4. 1. 2009, 13. 9. 2011 a 19. 3. 2018 reagoval konstatováním, že tato míra je uvedena v bodovém hodnocení v původním posudku VÚSL i doplňujícím posudku VÚSL. Dále žalobkyně předložila dopis ze dne 18. 9. 2021, jímž s odkazem na znalecký posudek žádala o revizní posouzení a přehodnocení sdělení primáře, které považovala za dezinterpretaci platných posudků VÚSL. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neobdržela reakci, předložila též CD s nahrávkami telefonních hovorů, v nichž měl MUDr. Šňupárek potvrzovat, že posudky VÚSL byly vždy důkladně schvalovány primářem VÚSL, s tím, že správní orgán má rozhodnout na základě nich.

[5] Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2021, č. j. MO 390540/2021-1304 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), náčelník GŠ žádosti žalobkyně v části týkající se náhrady ztížení společenského uplatnění za poškození pravého kolenního kloubu nevyhověl. V odůvodnění konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobkyni byla rozhodnutím č. j. MO 156198/2020-1304 ze dne 29. 5. 2020 přiznána náhrada škody 50 000 Kč za ztížení společenského uplatnění označené položkou 9.19, hodnocené 200 body a spočívající ve vzniku nestability (viklavosti) pravého kolenního kloubu při nedostatečnosti postranních vazů. S ohledem na sdělení primáře a v situaci, kdy znalecký posudek ani nahrávky telefonních hovorů toto sdělení o duplicitním hodnocení ničím nezpochybnují, uzavřel, že žalobkyni nelze z téhož důvodu odškodnit vícekrát.

[6] Odvolání žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 3. 2022, č. j. MO 87323/2022-8694 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění žalovaná konstatovala, že žalobkyně ve své žádosti bez dalšího vychází z lékařského posudku o hodnocení úrazu, který navazuje na doplňující posudek VÚSL. Náčelník GŠ však byl oprávněn odstraňovat v rámci zásady zjišťování skutkového stavu bez důvodných pochybností stanovené § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pochybnosti, jež mu vznikly v souvislosti s tím, že na základě původního posudku VÚSL již byla žalobkyni obdobná náhrada vyplacena. Tyto pochybnosti přitom byly potvrzeny sdělením primáře. Lze se sice pozastavit nad tím, proč si duplicitního zhodnocení nevšiml MUDr. Šňupárek jako zpracovatel obou posudků a původně ani primář, který posudky VÚSL schvaloval, pro účely rozhodnutí to však není podstatné. Chybou lidského faktoru došlo k pochybení, které však bylo v rámci správního řízení náčelníkem GŠ napraveno. Nejedná se o takovou zásadní vadu, jež by činila veškeré podklady VÚSL (jež ani nejsou znaleckými posudky, jak se snaží žalobkyně tvrdit) zmatečnými a nepoužitelnými a vyžadovala přezkoumání nezávislým poskytovatelem zdravotnických služeb. Požadavek na takové nezávislé přezkoumání navíc žalobkyně poprvé uplatnila až v odvolání, třebaže o sdělení primáře věděla již v průběhu prvostupňového řízení, a proto k takovému důkaznímu návrhu žalovaná podle § 82 odst. 4 správního řádu nemůže přihlídnout. Žalobkyně ani nevysvětluje, proč by měl být MUDr. Šňupárek považován za podjatého. Klíčové tak je to, že bylo najisto prokázáno, že položka 9.19 v souvislosti s pravým kolenem byla v doplňujícím posudku VÚSL uvedena nesprávně duplicitně, neboť za ni byla žalobkyně již rozhodnutím ze dne 29. 5. 2020 odškodněna. Náhradu nelze přiznat opakovaně (přiznat lze jen případné odškodnění dalšího významného

zhoršení zdravotního stavu), a proto náčelník GŠ nemohl postupovat jinak než podanou žádost v této části zamítnout.

[7] Žalobkyně se bránila žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji však rozsudkem ze dne 12. 12. 2023, č. j. 14 Ad 7/2022-44 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Městský soud se ztotožnil s obsahem sdělení primáře, že bod 2 doplňujícího posudku VÚSL konstatuje pouze již dříve zhodnocené ztížení společenského uplatnění, a nikoliv nově zhoršený zdravotní stav. I když označení jako doplňující hodnocení a zmínka o nových vyšetřeních pravého kolenního kloubu mohou vyvolávat dojem nového hodnocení, posouzení téměř doslovně odpovídá hodnocení následku služebního úrazu v původním posudku VÚSL. Zpracovatel doplňujícího posudku VÚSL ani neuvedl, že by v důsledku okolností nastalých po vyšetření žalobkyně dne 2. 12. 2019 došlo k dalšímu výraznému zhoršení zdravotního stavu, jež by odůvodňovalo novou náhradu za ztížení společenského uplatnění. To netvrdí ani znalecký posudek, jenž pouze odkazuje na oba posudky VÚSL a nezabývá se tím, zda nedošlo ke dvojímu ohodnocení totožného následku služebního úrazu. Bylo by sice srozumitelnější, kdyby doplňující posudek VÚSL výslovně konstatoval, že zdravotní stav žalobkyně se od vyšetření dne 2. 12. 2019 nezměnil, ve své podstatě to ale vyplývá z jeho pasáže, která uvádí, že další lékařské zákroky na pravém kolenu (implantace totální endoprotézy a redres) v době zpracování posudku nemohly být ještě hodnoceny. Městský soud tedy souhlasil se sdělením primáře, že lékařský posudek o hodnocení úrazu nebyl novým hodnocením zdravotního stavu žalobkyně, ale vycházel z duplicitního hodnocení v doplňujícím posudku VÚSL.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[8] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) ve včasné kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a rozpor zjištěného skutkového stavu s obsahem spisu.

[9] Stěžovatelka uvádí, že v telefonických hovorech s MUDr. Šňupárkem obdržela jiné informace, než jak je interpretuje služební orgán v napadeném rozhodnutí. Zdůrazňuje relevanci doplňujícího posudku VÚSL a to, že se v něm uvádí, že jde o doplnění hodnocení ztížení společenského uplatnění v návaznosti na vyšetření stěžovatelky dne 3. 7. 2020, 10. 8. 2020 a 7. 9. 2020. Z vyšetření magnetickou rezonancí dne 7. 9. 2020 totiž vyplynul závěr, že pravé koleno je poškozeno v rozsahu III. až IV. stupně, zatímco lékařské vyšetření MUDr. J. ze dne 2. 12. 2019 hodnocené v původním posudku VÚSL uvádělo II. stupeň. V návaznosti na zjištění z magnetické rezonance jí také byla doporučena výměna nevratně poškozeného kolenního kloubu za endoprotézu.

[10] Stěžovatelka namítá, že pokud byl vydán lékařský posudek o hodnocení úrazu chybně vykládající obsah doplňujícího posudku VÚSL, měla nárok na to, aby byl

pokračování

zpracován jiný lékařský posudek, jenž by transparentně vysvětlil, proč byl výsledek zmíněných vyšetření z roku 2020 ztotožněn s posouzením provedeným pouze na základě rentgenového vyšetření dne 2. 12. 2019. Služební orgány podle stěžovatelky rozhodly na základě posudků, které samy vyhodnotily jako chybné, aniž by si vyžádaly opravený lékařský posudek, jenž stěžovatelka požadovala v prvostupňovém řízení i v odvolání.

[11] Namísto toho žalovaná stěžovatelce vytýkala, že si mohla najít nezávislé lékaře a nechat si zpracovat nezávislé lékařské posudky, i když to ve lhůtě 14 dnů od seznámení s obsahem spisu nemohla v prvostupňovém řízení stihnout. Stěžovatelka tak ve správním řízení postrádala právní jistotu, což je v rozporu s odpovědností Ministerstva obrany za zajištění zdravotní péče vojákům podle § 59 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Odkázání stěžovatelky na to, aby si sama určila jiné lékaře a sehnala lékařské posudky ke služebním úrazům v civilním sektoru také neodpovídá specifikaci zdravotních služeb uvedené v § 91 odst. 1 a 4 zákona o vojácích z povolání. Vojáci si však nemohou zadávat posudky a kontroly u poskytovatele zdravotních služeb sami, v tomto směru jsou zcela závislí na systému vojenských lékařů, což městský soud ani služební orgány nezohlednily. Stěžovatelka v průběhu všech správních řízení žádala o „narovnání věci“ lékařským posudkem, který by objektivně posoudil podle lékařských zpráv skutečný stav věci z daného období ve vztahu k služebním úrazům a souvisejícím ortopedickým operacím. Úřední osoby přitom argumentovaly netransparentně bez opory odborného vysvětlení.

[12] Žalovaná navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Stěžovatelka podle ní v kasační stížnosti setrvává na subjektivním přesvědčení, že byl vyhodnocen její zhoršený zdravotní stav, a nikoliv že jde o duplicitní vyhodnocení totožného stádia zdravotního postižení, ale žádné relevantní skutkové či právní důvody v této souvislosti neuvádí. Právě za účelem určení, zda se nejedná o opakované hodnocení téhož stádia, si služební orgán obstaral sdělení primáře, který duplicitní hodnocení potvrdil s tím, ohledně dalších lékařských zákroků nelze pro malý časový odstup ještě zdravotní stav vyhodnotit. Se správností obsahu sdělení primáře se přitom městský soud ztotožnil. Žalovaná je přesvědčena, že služební orgány zjistily v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jenž vyplývá z provedeného dokazování.

[13] Na vyjádření žalovaného reagovala stěžovatelka replikou, v níž jinými slovy zopakovala obsah své kasační stížnosti. Trvá na tom, že doplňující posudek VÚSL obsahoval nové posouzení enormního zhoršení zdravotního stavu jejího pohybového aparátu v důsledku postižení pravé dolní končetiny, jež vyústilo v návrh výměny kolenního kloubu za endoprotézu, což MUDr. J. dne 2. 12. 2019 nenavrhol. Ze shromážděných lékařských vyšetření plyne, že se zdravotní stav stěžovatelky horšil a nebyl ustálený. Závěr městského soudu, že doplňující posudek VÚSL jen zopakoval hodnocení ztížení společenského uplatnění, je podle stěžovatelky mylný už jen proto, že by takto byla zopakována jen jedna položka, zatímco ostatní položky z původního posudku VÚSL byly vynechány. Tento závěr nemůže obstát i proto, že dne 28. 4. 2022, č. p. 16/2022, VÚSL stěžovatelce sdělil, že již nelze provádět další doodškodňování trvalých poúrazových následků ve vztahu ke služebním úrazům na pravém kolenním kloubu, poněvadž nohu s endoprotézou ohne do 120°, čímž je vše odstraněno.

III. Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady přitom neshledal.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Předně je třeba uvést, že argumentace stěžovatelky týkající se nemožnosti obrátit se na jiné než vojenské lékaře a pochybení služebních orgánů, pokud ji odkázaly na obstarání nezávislých posudků, nebyla včas uplatněna v žalobě u městského soudu. Jedná se tak o nepřipustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nadto ze správního spisu ani neplyne, že by napadené či prvostupňové rozhodnutí spočívalo na takovém zdůvodnění (a takto žalovaný neargumentoval ve vyjádření k žalobě).

[17] Co je ještě podstatnější, v žalobě (k eventuálnímu doplnění argumentace při jednání soudu by s ohledem na zákaz rozšiřování žalobních bodů po uplynutí žalobní lhůty stanovený v § 71 odst. 2 s. ř. s. nebylo možné přihlížet) stěžovatelka neargumentovala ani tím, že by doplňující posudek VÚSL snad byl vadný proto, že nezhodnotil zhoršení postižení jejího pravého kolene nastalé v mezidobí od vyšetření MUDr. J. dne 2. 12. 2019 do vyšetření v druhé polovině roku 2020. Z velmi povšechně pojaté žaloby, která byla spíše jen kriticky pojatou rekapitulací průběhu správního řízení bez jednoznačně vymezených výtek, lze dovodit pouze to, že stěžovatelka obecně rozporovala správnost sdělení primáře, že doplňující posudek VÚSL ve sporné položce jen duplicitně opakuje hodnocení, které již bylo uvedeno v původním posudku VÚSL.

[18] Nejvyšší správní soud se tak může zabývat jen tou rovinou kasačních námitek, která trvá na tom, že doplňující posudek VÚSL hodnotil zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky po 2. 12. 2019, nikoliv otázkou, zda by v případě, že takové hodnocení neobsahoval (což uvádí sdělení primáře, s nímž se ztotožnily služební orgány i městský soud), bylo rozhodnutí služebních orgánů založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Lze též podotknout, že stěžovatelka se ve své žádosti domáhala náhrady škody za ztížení společenského uplatnění plynoucí právě z doplňujícího posudku VÚSL a na něj navazujícího lékařského posudku o hodnocení úrazu, nikoliv obecněji pojatého zhoršení zdravotního postižení po 2. 12. 2019. Zdravotní postižení nehodnocené doplňujícím posudkem VÚSL tak vlastně ani nebylo předmětem správního řízení, na něž navazoval napadený rozsudek.

[19] Pokud jde o onu přípustnou linii kasačních námitek, Nejvyšší správní soud se plně shoduje se závěry městského soudu, že hodnocení doplňujícího posudku VÚSL týkající se ztížení společenského uplatnění stěžovatelky v důsledku lehkého stupně poúrazové nestability pravého kolenního kloubu bylo skutečně jen zopakováním totožného hodnocení na str. 3 původního posudku VÚSL. Jedná se o zcela logický závěr odpovídající jak totožnému bodovému ohodnocení a totožně zvolené položce přílohy

pokračování

č. 3 vyhlášky, tak i shodnému označení hodnoceného zdravotního postižení (*poúrazová nestabilita pravého kolenního kloubu lehkého stupně*).

[20] V situaci, kdy si služební orgány byly vědomy toho, že shodně popsané následky služebního úrazu již byly stěžovatelce odškodněny dříve vydaným rozhodnutím ze dne 29. 5. 2020, bylo zcela namístě, aby nevycházely slepě z obsahu předloženého lékařského posudku o hodnocení úrazu, ale (s ohledem na odborný rozměr problematiky) se pokusily nastalou pochybnost odstranit doplňujícím dotazem na poskytovatele zdravotních služeb, který posudek vydal. I když totiž § 7 odst. 1 vyhlášky stanoví, že *výši náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění stanoví ministerstvo na základě bodového ohodnocení stanoveného v lékařském posudku*, takový lékařský posudek není nezpochybnitelným důkazem, ale služební orgán jej musí v souladu se svou povinností náležitého zjištění skutkového stavu kriticky vyhodnotit jako každý jiný důkaz. Byť jde o důkaz zásadní a obligatorní, služební orgán jím není bezpodmínečně vázán a je oprávněn žádat o doplnění podkladů, případně i nový posudek, je-li to pro jeho rozhodnutí z důvodu řádného zjištění skutkového stavu nezbytné (srov. analogicky např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, č. 2916/2013 Sb. NSS, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 14/2016-25).

[21] Primář VÚSL, tedy poskytovatele zdravotních služeb, jehož pracovníci zpracovávali původní a doplňující posudek, přitom jednoznačně potvrdil, že sporné hodnocení je hodnocením duplicitním, jež bylo obsaženo již v původním posudku VÚSL. Za daného stavu tedy měl služební orgán dostatečně zjištěn skutkový stav, který jej opravňoval k zamítnutí té části žádosti, jež se opírala právě o spornou položku hodnotící ztížení společenského uplatnění stěžovatelky v důsledku lehkého stupně poúrazové nestability pravého kolenního kloubu. Žalovaná též zcela správně poukázala na to, že znalecký posudek MUDr. Šňupárka ze dne 14. 6. 2021 se k otázce možného duplicitního zhodnocení téhož postižení nijak nevyjádřil (pozitivně ani negativně), a proto nemohl nijak zpochybnit sdělení primáře, o němž se služební orgány při vydání svých rozhodnutí opřely.

[22] Lze jen dodat, že představě stěžovatelky, že doplňující posudek VÚSL hodnotil nové zhoršení jejího zdravotního stavu, neodpovídá ani samotný výpočet bodového ohodnocení. Podle § 9 odst. 3 vyhlášky *lékařský posudek o dalším ztížení společenského uplatnění lze vydat v případě dalšího významného zhoršení následků nebo v případě jejich značné progresy, které nebylo možné při předchozím hodnocení předpokládat. Tento posudek doplňuje předchozí lékařský posudek. Náhrada za další ztížení společenského uplatnění náleží ve výši rozdílu mezi náhradami stanovenými na základě bodového ohodnocení uvedeného v těchto posudcích*. Poslední věta citovaného ustanovení předpokládá existenci dvou postupně vydaných posudků, přičemž ten druhý v pořadí stanoví bodové hodnocení náhrady ztížení společenského uplatnění korespondující nově zjištěnému (podstatně zhoršenému) zdravotnímu stavu a výsledná doplňková náhrada je pak určena odečtením původního (nižšího) bodového ohodnocení v původním posudku od nového (vyššího) bodového ohodnocení v doplňujícím posudku.

[23] Pokud by tedy měla stěžovatelka pravdu, musel by doplňující posudek VÚSL zařazovat její postižení v rámci přílohy č. 3 vyhlášky buď pod položku 9.18 *Nestabilita (viklavost) kolenního kloubu středně těžkého stupně (nutnost podpůrné fixace při těžké zátěži)* hodnocenou 500 body, nebo pod položku 9.17 *Nestabilita (viklavost) kolenního kloubu těžkého stupně (nutnost podpůrné fixace při běžné zátěži)* a hodnotit ji 1 000 body (stěžovatelka netvrdí jiný typ postižení) a případně též vyčíslovat výsledný rozdíl po odečtení 200 bodů přiznaných původním posudkem VÚSL podle položky 9.19. Nic takového však doplňující posudek VÚSL nečiní. Stěžovatelka nijak nezpochybňuje, že se jedná o posudek doplňující, a proto při důsledné aplikaci poslední věty § 9 odst. 3 vyhlášky mohly služební orgány (aniž by potřebovaly zpochybnit odbornou stránku posouzení) také konstatovat, že odečtou-li od bodového hodnocení postižení pravého kolenního kloubu v doplňujícím posudku VÚSL výši bodového ohodnocení odpovídajícího postižení v původním posudku VÚSL, vychází jim ohodnocení ve výši 0 bodů (200 bodů – 200 bodů), čemuž odpovídá jejich výsledný závěr, že stěžovatelce žádná dodatečná náhrada za ztížení společenského uplatnění nenáleží. I při tomto úhlu pohledu je výrok napadeného rozhodnutí správný, a městskému soudu tudíž nelze důvodně vytýkat, že napadeným rozsudkem žalobu zamítl.

[24] Nejvyšší správní soud se tedy neztotožňuje s předpokladem stěžovatelky, že by sdělení primáře bylo chybným hodnocením doplňujícího posudku VÚSL. Nebylo tudíž pochybením žalované, jestliže nevyhověla požadavku stěžovatelky na zpracování dalšího lékařského posudku, jelikož k rozhodnutí o žádosti, resp. odvolání nepotřebovala předložení opraveného lékařského posudku a jeho absence nevedla k nesprávnému pochopení obsahu doplňujícího posudku VÚSL.

[25] Stěžovatelce lze dát za pravdu pouze v tom, že některé související formulace doplňujícího posudku VÚSL naznačují, že jeho zpracovatel mohl při jeho zpracování původně zamýšlet, že navýší hodnocení ztížení společenského uplatnění v souvislosti s postižením pravého kolenního kloubu. Podstatné však je, že reálně tento záměr ve výsledném hodnocení nepromítl a zdravotní postižení zhodnotil i přes odkaz na nová vyšetření v roce 2020 podle stejné položky přílohy č. 3 vyhlášky. Je zbytečné spekulovat, zda k tomu došlo omylem, v důsledku neschválení kontrolující osobou či z jakéhokoliv jiného důvodu, klíčové je, že stěžovatelka ve správním řízení a posléze ani v žalobě nenamítala, že by doplňující posudek byl nesprávný, protože zhoršení jejího zdravotního postižení nezachycuje. S tím přichází až v kasační stížnosti, což je pozdě. Do té doby zpochybňovala jen sdělení primáře.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[26] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka (žalobkyně) nebyla v řízení o kasační

pokračování

stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované pak žádné náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Ve výsledku tedy nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu